

ELLE KENNEDY

Hot & bothered

Mannen in uniform 1 - 3

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Inhoud

Voel de hitte 7

Voel de passie 63

Voel de verleiding 135

Voel de hitte

1

Waarom kreeg ze toch altijd zin in seks bij een hittegolf? Shelby Harper wist het niet zeker, maar ze vermoedde dat het iets te maken had met een flink gestegen lichaamstemperatuur en het laagje zweet dat haar lijf voortdurend omhulde, glinsterde op haar borsten en haar benen liet plakken. Door dat alles wilde ze niets liever dan haar kleren van haar lijf rukken en bloot rondlopen tot het einde der tijden. En als je dacht aan bloot dan dacht je automatisch aan seks toch?

Tsja... Misschien was het helemaal niet de hittegolf. Misschien had ze dat shotje tequila niet moeten nemen waartoe die lekkere marineofficier haar verleid had. Maar ze kon een kerel in uniform nu eenmaal nooit iets weigeren...

Doodzonde dat die vent getrouwd was. Hij was verdomd aantrekkelijk met zijn perfect gladgeschoren kaak en die speelse blik in zijn groene ogen.

Shelby moest onwillekeurig glimlachen, terwijl ze een nieuw ijsblokje uit de plastic ijsemmer probeerde te vissen. Het meeste ijs was weliswaar al gesmolten, maar toch wist ze een heel blokje te vinden. Langzaam liet ze het over haar sleutelbeen glijden. Het koude ijs voelde hemels op haar verhitte huid. Een koude douche was nog lekkerder geweest, maar ze had vanmorgen al een keer gedoucht en ze probeerde water te besparen.

'Jezus, Shel, zet de airco aan. Ik verga van de hitte hier,' mopperde een sexy mannenstem.

Het ijsblokje floepte tussen haar vingers uit en schoot de linkercup van haar roze kanten bh in. Haar tepel werd meteen hard, al kon ze niet zeggen of dat kwam door het ijs of door de aanblik van John Garrett, die aan de andere kant van de toonbank stond.

Wanneer was die binnengekomen? Haar winkel was deels bakkerij en deels café. De hele avond had ze vooral klanten voor het café gehad. Ze had niet eens gemerkt dat John – nee, hij wilde Garrett genoemd worden, zei ze tegen zichzelf – dat Garrett de bakkerij in was gekomen. Geen verrassing aangezien hij als Korps Marinier de griezelige eigenschap bezat dat hij zichzelf onzichtbaar kon maken tot hij besloot ergens vanuit het niets op te duiken.

Op dat moment was hij echter allesbehalve onzichtbaar. Gehuld in een olijfgroene broek die strak om zijn lange gespierde benen sloot en een wit T-shirt dat door de hitte tegen zijn stalen buikspieren geplakt zat, was hij heel, héél zichtbaar. Hij schonk haar een grijns die nog sexyer was dan zijn schorre stem toen hij zei: ‘Ik heb het bloedheet.’

O ja, je bent zeker bloedheet...

Snel legde ze het stoute stemmetje in haar hoofd het zwijgen op. Zeker, Garrett was heel erg lekker – hij was de levende belichaming van lang, donker en knap. En ja, zijn lijf was om in te bijten, met al die perfect gebeeldhouwde spieren die niets te maken hadden met een sportschool, maar met zwemmen met haaien en hangen uit helikopters of wat hij ook deed als marinier. Maar hoe geweldig hij er ook uitzag, ze wist dat ze er niets aan had om over deze man te fantaseren.

Garrett was niet in haar geïnteresseerd. Na een jaar lang met hem flirten en die ene kansloze poging hem mee uit eten te vragen, stond dit als een paal boven water. Of ze het nu wilde of niet, hij had haar blijkbaar in de *friend zone* ingedeeld. En waarschijnlijk was dat maar goed ook, want wilde ze Garrett wel aan de haak slaan? Ze was een keer eerder het vriendinnetje geweest van een militair en dat was niet zo goed bevallen. Niet alleen was Matthew, haar ex, steeds maandenlang weg geweest, maar tijdens zijn missies had hij meer gedaan dan soldaatje spelen: hij was met elke vrouw die hij tegenkwam de koffer ingedoken.

‘Shelby. Contact.’

Ze keek op en zag dat Garrett nog steeds naar haar stond te kijken. Jeetje, die hitte maakte haar echt daas.

‘Sorry, wat vroeg je?’

‘Of je de airco wilde aanzetten,’ herhaalde hij.

‘Vergeet het maar.’

‘Kom op,’ zei hij met een nieuwe grijns en een knipoog. Serieus, hoe kreeg hij het voor elkaar charmant te knipogen. De meeste mannen zagen eruit als complete idioten als ze probeerden te knipogen. ‘Gun me vijf minuten vlak voor de airco, op volle kracht, alleen om af te koelen.’

‘Meer gebruik van de airco gedurende hittegolven veroorzaakt storingen op het net,’ wees ze hem terecht, ‘waardoor de halve stad al zonder stroom zit. Ik ben liever de hele dag zweterig dan dat ik vijf dagen zonder elektriciteit zit.’

Ze was behoorlijk dankbaar dat haar bakkerij de enige plek in een straal van vijftien kilometer was waar wel stroom was, allemaal dankzij het aggregaat dat ze besloten had te kopen en aan te zetten. En ze ging het functioneren van het ding onder geen enkele voorwaarde in gevaar brengen door de airco aan te zetten. Ze vond de hitte ook geen pretje, maar ze had een vrieskist vol taarten die de volgende morgen moesten worden afgeleverd. Die ging ze echt niet op het spel zetten omdat meneer John Garrett behoefte had aan koelte. Ze had hem en zijn marinemaatjes al een gunst verleend door het café op zondagavond te openen. De verlichte etalage lokte mannen als vliegen naar een honingpot. Voor hen betekende stroom televisie, en televisie betekende dat ze de wedstrijd tussen de Padres en de Dodgers konden kijken.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Dus je bent nogal zweterig, hè?’

Ze had kunnen weten dat hij op dat detail van haar antwoord zou inhaken.

‘Ja, Garrett, ik ben zweterig. Het is buiten een miljoen graden voor het geval je dat vergeten was.’

‘Wat mijn voorstel over de airco alleen maar ondersteunt.’

‘Dat kun je vergeten.’ Ze stak haar kin vooruit en sloeg haar armen over elkaar om te laten zien dat ze het meende. ‘Zoek maar een andere manier om af te koelen.’

In de ruimte ernaast klonk een luid gejuich op, gevolgd door

het geluid van high fives die werden uitgedeeld. De Padres hadden kennelijk gescoord.

‘De wedstrijd is bijna voorbij. Je kunt even een duik in de oceaan nemen, als je hier weggaat,’ zei ze behulpzaam.

Maar Garrett leek zijn interesse in afkoelmethode verloren te hebben. Zijn reebruine ogen glinsterden half geamuseerd, half nieuwsgierig terwijl ze haar boezem bestudeerden. ‘Geef je, eh, soms borstvoeding?’

Huh?

Ze wierp een vluchtige blik omlaag en onderdrukte een kreun toen ze zag dat het smeltwater van het ijsklontje dwars door haar bh was gelekt en nu een natte plek op haar dunne gele topje vormde.

‘IJs,’ floepte ze eruit.

‘Sorry?’

‘Er viel een ijsblokje in mijn décolleté.’

Zijn schorre lachje bezorgde haar prompt weer harde tepels. Shit. Alles aan deze man was gewoon te aantrekkelijk. Zijn getrainde lijf, zijn warrige donkere haar en plagerige ogen, zijn lach. Ze had zich vanaf het moment dat hij vorig jaar haar bakkerij was binnengestapt om een verjaardagstaart voor zijn commandant te kopen meteen tot Garrett aangetrokken gevoeld. Hij had een nogal ranzige tekst op het glazuur laten zetten en vanaf dat moment was ze verloren.

Ze wilde dan misschien niet meer daten met militairen, maar ze wist dat John Garrett het alleen maar hoefde te vragen en ze zou al haar kleren in een nanoseconde uittrekken.

Hij vroeg het alleen niet. In het jaar dat ze hem nu kende had Garrett nooit ook maar een kruimeltje blijk gegeven dat hij haar naakt wilde zien.

‘Trek anders je shirt uit.’

Tot nu dan.

Ze wist een verbaasd lachje tevoorschijn te toveren. ‘O ja? En waarom dan wel?’

Hij schonk haar een engelachtig onschuldige glimlach. ‘Omdat

het helemaal nat is. Of misschien heb je liever dat ik nog wat ijsblokjes haal en ze over je rechterborst wrijf. Zodat-ie bij de linker past.'

Ze lachte weer, dit keer om de opwindning die ze voelde oplaaieren toen ze zijn sexy mond de woorden "over je rechterborst wrijf" hoorde zeggen. Hij zat haar kennelijk op te fokken. Dat kon niet anders. Want ook al had ze ontelbare keren gefantaseerd over de handen van Garrett op haar borsten, ze wist dat die fantasie nooit uit zou komen.

Als John Garrett haar had gewild, zou hij al een hele tijd geleden in actie zijn gekomen.

In plaats van in te gaan op zijn flirterige opmerkingen, zei ze maar: 'Je mist het slot van de wedstrijd nog.'

In zijn donkere ogen vlamde even iets op wat op teleurstelling leek. 'Ja,' kuchte hij. 'Je hebt gelijk. Ik moet, eh, maar weer eens daarheen gaan. Sorry dat ik je kwam lastigvallen.'

Wat? Dacht hij dat hij haar lastigviel?

Ze wilde haar mond opendoen om te zeggen dat hij best nog langer mocht blijven, dat ze hem niet weg wilde jagen, maar voor ze een woord kon zeggen had hij zich al omgedraaid. Ze ving nog net een glimp op van zijn lekkere kont toen hij door de deuropening richting het café verdween.

Nou.

Shelby zette haar ellebogen op de toonbank en steunde haar hoofd in haar handen. Wat was er net precies gebeurd?

Ze liet de hele scène nog eens door haar hoofd gaan, te beginnen met de manier waarop Garrett naar binnen was gekomen en had gevraagd of ze de airco aan wilde zetten tot en met zijn aanbod om over haar borsten te wrijven. En tot slot natuurlijk zijn bruuske vertrek.

Had ze iets verkeerd gedaan? Had ze misschien niet genoeg geflirt? Dat had ze best kunnen doen, ze had er alleen het nut niet van ingezien. Ze had het al vaak genoeg geprobeerd, en elke keer had Garrett haar suggestieve opmerkingen naast zich neergelegd, alsof hij duidelijk wilde maken dat hij geen belangstelling had

maar het niet aan haar lag. Hij leek haar graag te mogen, maar na een jaar vriendschap was het duidelijk dat hij haar niet zo zag zitten als zij hem.

‘Bovendien wil je toch niet iets met hem beginnen,’ mompelde ze in zichzelf.

Dat hielp wel een beetje, al was het niet veel. Ze had inderdaad geen trek om weer met een officier te daten, maar... *damn*, ze wilde wel heel graag seks met John Garrett.

‘Nog een shotje voor onze prachtige gastvrouw?’

Ze keek op en zag Paul, de getrouwde luitenant, bij de toonbank staan, weer met de fles tequila en een shotglaasje in zijn handen.

Zo te zien probeerde hij haar dronken te voeren en ze vroeg zich af of ze hem moest vertellen dat hoeveel tequila ze ook dronk, ze nooit naar bed zou gaan met een getrouwde man. Neu. Daar zou hij snel genoeg achter komen, zeker als hij iets stoms zou doen zoals handtastelijk worden. Als hij dat werd, dan zou hij meteen merken dat ze heel goed kon mikken als ze hem in zijn ballen zou trappen.

‘Ik voel me al een beetje tipsy,’ zei ze met een ongeruste blik naar de fles.

‘Tipsy, wipsy! Dit is de eerste hittegolf van de zomer! Het is een speciale gelegenheid.’

Zei hij nou ‘tipsy, wipsy’?

In een poging om niet hardop te lachen, veegde Shelby haar haren achter haar oren. ‘Nee, bedankt. Niet voor mij.’ Ze kon niet naar huis voordat de wedstrijd van de Padres afgelopen was, maar zich vol laten lopen was niet de juiste manier om de tijd te verdrijven tot iedereen weg zou gaan.

En nog een drankje kon haar toch niet doen vergeten dat John Garrett, over wie ze al zo lang fantaseerde, in de ruimte ernaast was en niet met haar naar bed wilde.

Dat konden liters van tequila nog niet.

‘Accepteer het nou gewoon, ze valt niet op je,’ zei Carson Scott nonchalant. Garrett hield zijn blik strak op de tv gericht zodat zijn ogen niet zouden afdwalen naar de deuropening tussen het café en de bakkerij. In zijn ooghoek ving hij een beweging op: Shelby liep om de toonbank heen om te kletsen met luitenant Paul Hommel met zijn fles tequila.

Haha. Dacht luitenant Kloothommel echt dat hij ook maar een lullig klein kansje maakte om Shelby Harper in bed te krijgen? Dat kon hij mooi vergeten.

Shelby zou het nooit met een getrouwde man aanleggen. Althans, dat was wat Garrett zichzelf vertelde.

Want eerlijk gezegd liet alleen al het idee van zijn lieve sexy Shelby tussen de lakens met luitenant Kloothommel – of een wilkeurige andere man – de jaloezie door zijn lijf gieren en een dodelijke knoop in zijn buik groeien.

‘Het heeft geen zin om naar haar te blijven verlangen,’ wist Carson terwijl hij zijn flesje aan zijn mond zette en een grote slok bier nam.

‘Ik verlang naar niemand,’ verdedigde Garrett zich. ‘Ik heb alleen...’ maar zijn hersens konden geen andere beschrijving bedenken voor wat hij voor Shelby voelde.

Fuck. Oké. Misschien verlangde hij naar haar, maar met mate. En bovendien, wie kon hem dat kwalijk nemen? Shelby was nu eenmaal een verdomd lekker ding. Zoek in het woordenboek onder *sexy meisje uit Californië* en je zou een foto vinden van Shelby Harper: haar golvende, door de zon gebleekte haar, haar grote blauwe ogen met die ongelooflijk lange wimpers en het slanke atletische lichaam dat ze in vorm hield door elke ochtend te gaan surfen bij het strand van Coronado.

De meeste marinejongens die haar kenden, dachten dat ze een typisch westkustblondje was, niet gehinderd door al te veel inhoud, maar Garrett had al na vijf minuten door gehad dat ze alles behalve dom of typisch was.

Shelby Harper was verdomd slim. Verdomd grappig. Verdomd aardig.

En er was verdomd weinig kans dat ze zich ooit uit zou kleden voor een vent als hij.

‘Je moet het zo zien,’ zei Carson toen Garrett wat te lang stil bleef. ‘Je gedraagt je nu al een jaar lang als een koorknaap. Bij elk verlof kom je hier en je koopt zo’n fancy mocha latte frappuccino zonder Shelby ooit te vertellen dat je met haar van bil wilt.’

‘Je kunt een vrouw als Shelby niet zeggen dat je met haar van bil wilt.’ Garrett keek nors. Hij nam een slok bier, maar de drank was al op kamertemperatuur en kamertemperatuur was op dat moment ongeveer 32 graden. Hij slikte het lauwe bier door, maar duwde het flesje van zich af.

‘En waarom dan niet? Ze heeft prachtige billen.’

Dat had ze inderdaad...

Garrett zette alle gedachten aan het strakke kontje van Shelby uit zijn hoofd. ‘Ik kan Shel niet behandelen alsof ze gewoon een mariniersgroepje is. Ze is... stijlvol, en... aardig. Ze verdient beter dan wat afgezaagde openingszinnen.’

‘Nou, aangezien je tot nu toe nog steeds geen succes hebt gehad, is een afgezaagde openingszin misschien net wat je moet doen.’

‘Nou, eh, dat heb ik dus net geprobeerd,’ gaf hij toe, terwijl hij een kreun niet kon onderdrukken. ‘Ik bood aan om haar tieten te strelen en ze...’

Carsons ogen puilden uit. ‘Wát heb je gedaan?’

‘...stuurde me zo goed als de bakkerij uit,’ maakte hij zijn zin af.

En nu... nu stond ze daar gezellig te doen met Hommel, die overduidelijk probeerde haar dronken genoeg te krijgen dat het haar niet meer uitmaakte of hij getrouwd was of niet.

‘Kijk, met jouw aanbod was niets mis,’ grinnikte Carson. ‘Misschien wordt het tijd dat je accepteert dat ze geen interesse heeft. En kun je het haar kwalijk nemen? Deze toko staat vlak bij de basis. Denk eens aan al het marinepersoneel – en de groepies – die hier komen. Waarschijnlijk is ze op de hoogte van je reputatie, man.’

Garrett klemde zijn kaken op elkaar, onderdrukte de drang om ergens op te slaan, maar diep vanbinnen wist hij dat Carson een

punt had. Hij was bepaald geen heilige. En Shelby had ongetwijfeld verhalen gehoord over hem, die grotendeels nog klopten ook.

In het gunstigste geval wist ze alleen dat hij in het verleden veel vrouwen had gehad. Heel veel vrouwen. In het ergste geval wist ze van zijn ruige kant. Misschien zelfs van de triootjes, sommige zelfs met Carson Scott erbij, de kerel die nu naast hem zat.

Maar zijn reputatie was de reden dat hij bij Shelby een andere aanpak had geprobeerd. Hij had niet overdreven geflirt, had haar nooit respectloos behandeld en hij had zeker niet laten merken hoe zeer hij ernaar snakte om haar naakte lichaam onder hem te hebben terwijl hij zijn lul in haar stootte totdat ze zijn naam schreeuwend klaar zou komen...

Shit, het was geen goed idee om nu aan dat soort dingen te denken. Hij was al verhit genoeg door de buitentemperatuur.

Carson was echter nog niet klaar met zijn preek. 'Shelby is geen wilde dame, Garrett. Dat zei je zelf. Ze is aardig, deugdzaam, je weet wel, het soort vrouw dat in paniek raakt als je voorstelt eens iets anders te doen dan een missionarispositie. Ze heeft een lekker lijf, maar ze heeft ook iets heel onschuldigs. Misschien zijn het haar sproeten.'

'Ik hou van sproeten.'

'Ja, ik ook. Maar ik zeg je dat vrouwen met sproeten hartstikke saai zijn op seksgebied. En ik spreek uit ervaring, man.'

Garrett moest lachen. 'Laat me raden. In de geschiedenisboeken van jouw sekscapades heb je een aparte sectie voor vrouwen met sproeten.'

Zijn maat grinnikte maar zei niets, waardoor Garrett zich afvroeg of Carson niet echt zijn veroveringen in categorieën indeelde... Nee, zelfs Carson was niet zo'n viespeuk.

Het woord 'viespeuk' bleef in zijn gedachten hangen. Hij vroeg zich af of Shelby zo over hem dacht. Hij hoopte van niet, maar hij zou niet verbaasd zijn als het wel zo was. Ook al was hij niet meer zo wild als vroeger, zijn reputatie was hem wel vooruitgesnel. Net als zijn reputatie bij het Korps Mariniers, al leek Shelby niet erg onder de indruk van zijn werk. De meeste vrouwen zouden

met liefde de kleren van hun lijf rukken zodra ze hoorden dat hij een grote afgetrainde marinier was, een echte Amerikaanse held. Bij Shelby had hij juist het idee dat zijn werk haar tegenstond. Hij wist dat ze een paar jaar eerder een marinier gedatet had en dat die relatie niet goed was afgelopen. Daarom had hij altijd vermeden het met haar over zijn werk te hebben. Alsof dat geholpen had. Niets wat hij deed leek ook maar enige indruk op haar te maken.

‘Jij wilt geen seks met Shelby Harper,’ zei Carson, die nog steeds aan zijn biertje zat te lurken.

Garrett rolde met zijn ogen. ‘Omdat ze sproeten heeft?’

‘Dat, en omdat ze te fucking lief is. Ze is echt niet het type dat ongeremd is in bed.’ Carson lachte. ‘Kun je je voorstellen dat ze ooit iets kinky’s zou doen, of iets als een triootje? Shit, ik zou er wat voor geven om haar gezicht te zien als je haar zoiets voor zou stellen.’

Gejoel galmde door het café. Garrett keek om en zag een paar onderofficieren elkaar een high five geven omdat de Padres weer een run hadden gemaakt.

Omdat de wedstrijd hem niet interesseerde richtte hij zijn blik weer op Carson, maar niet voordat hij uit zijn ooghoeken een beweging had waargenomen. Vlug keek hij naar de doorgang naar de bakkerij, maar hij zag niemand.

Hij had kunnen zweren dat hij iets geels had zien langsflitsen – misschien Shelby’s kleine gele topje? – maar toen hij beter keek zag hij dat ze nog steeds bij de toonbank stond te kletsen met luitenant Kloothommel.

Een nieuwe golf van jaloezie sloeg over hem heen, nog heviger dan de eerste. Godver. Hij haatte de rauwe emotie die Shelby met haar felle blauwe ogen en verleidelijke lijf in hem wakker maakte. Hij verlangde zo hevig naar haar dat hij er kapot van ging. Ze hoefde alleen maar met die lange wimpers naar hem te knipperen, hem een kruimeltje van een hint toe te werpen dat ze hem wel zag zitten en hij zou gelijk naast haar staan. Nee, naast haar staan was niet genoeg. Een woord – en dat woord was ‘ja’ – en hij zou zo diep in haar poes zitten dat ze allebei een week lang niet konden lopen.

Hij werd spontaan stijf bij de gedachte.

Hij moest hier weg. Als het buiten niet heter was dan op het oppervlak van de zon dan was hij wel vertrokken. Naar huis, even een duik nemen in het zwembad bij zijn appartementencomplex en dan naar bed. Maar het idee om de rest van de nacht in het donker deze hittegolf te liggen uitzweten stond hem behoorlijk tegen. Het café van Shelby was de enige plek die stroom had. En ook al was het vervelend om haar met een andere vent te zien, zolang hij hier bleef, kon hij haar tenminste in de gaten houden. Ervoor zorgen dat ze niet al te veel in de olie raakte en iets stoms zou doen. Zoals de luitenant.

Ja, daarom blijf je hier rondhangen, treiterde een stemmetje hem.

Oké dan, misschien hoopte hij ergens dat Shelby in de olie zou raken en iets met hém zou willen.

Een man mocht toch dromen?